

[Albrechtsen]

har peget på et nok så lille skridt: dette er et spørgsmål om NATO-medlemskabet. Truslerne manes straks op af jorden, uanset hvad det er for et konkret initiativ, det drejer sig om, ja, man vil endda gå så vidt som til at sige, at Danmark ikke kan forvente under nogen omstændigheder at få lov til at bestemme, om der skal bruges atomvåben selv i Danmark, hvis Danmark går videre ad denne linje. Sådanne trusler bruger man over for os.

Men hr. Robert Pedersen har misforstået, hvad der er foregået i det sidste års tid. Vi har ønsket at tage de konkrete initiativer, men de er blevet mødt med den efter min mening forkerte påstand, at vi havde sat NATO-medlemskabet til debat i forbindelse med de konkrete sager. Det havde vi faktisk ikke, det er ikke fra vores side, den debat hver evig eneste gang er blevet rejst.

(Kort bemærkning).

Robert Pedersen (S):

Nu har 20 år i højskolen, hr. Albrechtsen, belært mig om, at man skal have tålmodighed med elever.

Jeg har ikke på denne talerstol sagt, at VS havde fremsat noget forslag. Jeg sagde meget tydeligt, at hr. Albrechtsen i sin tale nævnte, at vi kommer nok ikke ud af NATO, og så førte jeg det over til – undskyld betegnelsen – den mest kvalificerede NATO-modstander i dette høje ting, nemlig hr. Gert Petersen.

Vi kan da ikke bortforklare, at der i vores parti har været forskellige vurderinger af, om man nåede forhandlingssituationens resultater bedst ved fasthed eller ved at udsætte beslutningen. Det skal man ikke lyve sig fra. Hr. Gert Petersen ved også, hvor jeg står – jeg fortryder ikke den korte tale i 1979, den var måske så kort, at jeg ikke fik lov til at holde flere taler – men det, der var spørgsmålet, hr. Gert Petersen, var, at jeg havde forventet så meget intellektuel hæderlighed af hr. Gert Petersen, at når han i en meget stærkt opsat artikel i Politiken til hr. Uffe Ellemann-Jensen og til hr. Poul Schlüter, siger: det drejer sig ikke om NATO, ville der på et eller andet tidspunkt fra hr. Gert Petersens side blive sagt: undskyld, kolleger i dette ting, jeg har i mange år spildt meget tid og meget papir og prøvet jeres tålmodighed på noget, jeg nu er ved at løbe fra.

Den smule hæderlighed havde jeg forventet, men jeg må åbenbart have overvurderet den side af hr. Gert Petersens karakter.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg skal henvise til, hvad jeg allerede har sagt, og så bare gøre den bemærkning, at hr. Robert Pedersen helt åbenbart nu har genvundet talens brug siden dengang i december 1979, da han troede, han kunne tie diskussionen om atomvåbnene, udstationering af NATO-raketter osv. ihjel. Nu har hr. Robert Pedersen genvundet talens brug, og det er ham vel undt, men jeg ser ingen anledning til at gå ind i den diskussion. Jeg henviser til, hvad jeg har sagt.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke udenrigsministeren for en meget klar, fyldig og grundig redegørelse.

Når vi skal vurdere Danmarks muligheder for at bidrage til afspænding, våbenkontrol og nedrustning i FN-sammenhæng, vil det være nærliggende at tage udgangspunkt i generalsekretær Perez Cuellars meget kloge beretninger til generalforsamlingen. De fremtræder jo som stærke bekendelser til FN som det centrale organ for opretholdelse af mellemfolkelig fred og sikkerhed. De fremstår også – og med rette – som en indtrængende appel til alle medlemslande, men nok ikke mindst til USA og Sovjetunionen, om at leve op til det ansvar, de har påtaget sig som medlemmer af FN og dermed som underskrivere af FN-pagten med dens stærke forpligtelser til at løse uoverensstemmelser ved forhandling i stedet for ved militær konfrontation.

Der er desværre god grund til generalsekretærens stærke appeller, for der har længe været en tendens til, at mange medlemslande – og ikke kun supermagterne – foretrækker at løse deres uoverensstemmelser uden om FN. Denne tilsidesættelse af FN kan kun bidrage til det internationale anarki, som Cuellar advarer så stærkt imod. Det må derfor være en af Danmarks vigtigste opgaver i FN, i generalforsamlingen, i sikkerhedsrådet og i andre FN-fora, at støtte generalsekretæren i hans bestræbelser for at styrke FN's fredsbevarende og samarbejdsfremmende funktio-